

13 Μαρτίου 2017

π. ΘΗΣΕΑΣ ΚΥΠΡΙΩΤΗΣ - Ο ιερέας των αναπηρων

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή

π. ΘΗΣΕΑΣ ΚΥΠΡΙΩΤΗΣ +2006

Ένα όμορφο αγόρι με καστανά, σκαλωτά μαλλιά ήταν ο Θησέας. Παπαδάκι στην Εκκλησία του χωριού τους, την Καμάρα Κερκύρας. Προσεχτικό. Σεμνό. Αμίλητο. Σοβαρό. Γλυκό. Σωστό αγγελούδι.

Πόσο φάνταζε μέσα στα όμορφα, αθώα μάτια του ο παπάς του χωριού τους όταν φορούσε τα ιερά του και λειτουργούσε - αρχάγγελος, λες αυτός! Φάνταζε στα μάτια του μικρού Θησέα, μα μιλούσε και στην ψυχή του.

Τον έκανε να τον ζηλεύει την καλή ζήλεια.

- Θα γίνω παπάς όταν μεγαλώσω! Είπε μέσα του μια μέρα, την ώρα που ο παπάς τους στην Ωραία Πύλη, με το Άγιο Ποτήρι στα χέρια κοινωνούσε αθώα βρέφη.

Το είπε στον πατέρα του.

- Πατέρα, θέλω να γίνω παπάς. Άσε με να πάω σε ιερατική σχολή να σπουδάσω.

- Έχουμε να παντρέψουμε τις αδερφάδες σου πρώτα. Κάτσε εδώ και στρώσου στη δουλειά. Ένας εγώ τι να πρωτοκάνω;

Και κάθισε ο Θησέας. Και δούλευε. Και δούλευε. Δύο, τρία, πέντε χρόνια, ως τα τριάντα του που παντρεύτηκαν οι αδερφές του!

- Τώρα πήγαινε να σπουδάσεις, του είπε ο πατέρας του.

Πήγε στην Ιερατική Σχολή Βελλάς και άρχισε τις σπουδές του.

Ένας απ' τους καθηγητές του του είπε μια μέρα:

- Έχεις τη νόμιμη ηλικία. Μπορείς να παντρευτείς, να χειροτονηθείς και να συνεχίσεις τις σπουδές σου. Γιατί να χάνεις τα χρόνια σου;

- Καλά τα λέτε, μα που να βρώ την κατάλληλη κοπέλλα;

- Θα την στείλη ο Θεός.

Όταν κατέβηκε στο χωριό του στις διακοπές ο Θησέας είπε στον πατέρα του τη σκέψη του καθηγητού. Τη βρήκε σωστή εκείνος.

Μαζεύτηκε, λοιπόν, όλη η φαμελιά, συσκέφθηκαν, τα είπαν και έκαναν ένα γράμμα και ζητούσαν μια καλή κοπέλλα για πρεσβυτέρα.

Ήρθε η απάντηση:

- Είναι άξιο και καλό παλληκάρι. Τον εκτιμούμε. Τον αγαπούμε όλοι στο σπίτι μας. Μα παπαδιά δέ γίνεται η κόρη μας...

Ξανασκέφθηκαν και έγραψαν σε άλλη.

Η ίδια απάντηση.

Έγραψαν και σε τρίτη.

Άρνηση και εδώ. Τί θα γίνει τώρα;

Ένα μεσημεράκι, καθώς καθόταν και σκεφτόταν και παρακαλούσε το Θεό να του στείλει το κατάλληλο πρόσωπο, ήρθε ο ταχυδρόμος.

- Θησέα, γράμμα.

Το πήρε στα χέρια του. Το γύρισε πίσω - μπρος πάλι. Δεν είχε αποστολέα. Κάτι μέσα του τού είπε να πιστέψει και να πεί και είπε με χαρά κι' ευγνωμοσύνη:

- Εδώ μέσα είναι η πρεσβυτέρα μου!

Άνοιξε το γράμμα με βεβαιότητα.

Ήταν;

Ήταν!

« Άγαπητέ μου Θησέα, διάβαζε. Καθώς τελειώσαμε τον Εσπερινό ήρθε να φιλήσει το χέρι του παπά και να πάρει την ευχή μου μια κοπέλλα. Ήσυχη σαν περιστέρα και αθώα σαν αρνάκι. Με δυό πλεξούδες κάτω απ'τη μέση.

- Την ευχή σας, δέσποτα, μου είπε.

- Του Χριστού, κόρη μου, της είπα. Δεν είσαι απ'το χωριό μας. Από πού και τίνος είσαι;

- Του παπά Ανδρέα κόρη απ'τους Κουσπάδες - ένα χωριό στην άλλη άκρη της Κέρκυρας.

- Ά, ο παπά Ανδρέας είναι γνωστός μου. Δεν ήξερα πως έχει κόρη της παντριάς. Θέλεις να γίνεις παπαδιά, παιδί μου;

- Αυτό είναι τ'όνειρό μου. Έχω ετοιμάσει κιόλας και ρούχα για τον παπά μου.

Να μην τα πολυλογούμε, είναι αυτή που έπρεπε και σου την στέλνω, πρεσβυτέρα εν φακέλλω. Ο Θεός σου την στέλνει. Φώς φανάρι το πράμα. Καλά στέφανα και γρήγορα παπάς, ιερέυς και λειτουργός του Υψίστου.

Με την εν Κυρίω, αγάπη

Παπά Αλέξανδρος»

Ήταν, λοιπόν, μέσα στό φάκελλο που κρατούσε στα χέρια του ο Θησέας η πρεσβυτέρα του! Σημείο τ'ουρανού! Ή όχι; Πώς όχι; Ναί! Ναί! Σημείο!

Προσωπικά, απεκόμισα τόσα πολλά απ'αυτή τη δοκιμασία, ώστε δεν μπορώ παρά ενδεικτικά μόνο να αναφέρω ελάχιστα.

1) Πριν από τη δοκιμασία μου δεν είχα επισκεφθεί ποτέ ασθενή σε Νοσοκομείο. Εξομολογούμαι. Ήταν τόσο σκληρή η καρδιά μου, ώστε απέφευγα συστηματικά κάθε επικοινωνία με ασθενή και πονεμένο για να μη στενοχωρηθώ και μου χαλάσει το κέφι. (Κάτι παρόμοιο έχω συναντήσει και σε πολλούς άλλους συνανθρώπους, δυστυχώς. Π.χ. έχω ακούσει να λένουν: «Δεν μπορώ να έρχομαι σ' αυτό το ίδρυμα, γιατί μου κάνει κακό να βλέπω αυτούς τους ανθρώπους στη κατάσταση που βρίσκονται. Τόση δυστυχία! Μου πιάνεται η ψυχή». Έτσι ένοιωθα και εγώ. Αλλά αυτό, νομίζω, είναι εγωπάθεια.

Όμως η δοκιμασία με μαλάκωσε τόσο. Με ταπεινώσε. Με έκανε να νοιώθω τον πόνο. Και με

αξίωσε να γίνω, με το θέλημα του Κυρίου, ένας μόνιμος πια σύντροφος του πόνου, ο καλός

Σαμαρείτης, ο «πλησίον» του αναπήρου - ανάπηρος κι' εγώ. 24 περίπου χρόνια μέχρι σήμερα, (ελπίζω και μέχρι τέλους της ζωής μου) ζω πλάϊ, αγκαλιά μπορώ να πω, με τους ηρωϊκούς αγωνιστές του Ε.Ι.Α.Α. τους αναπήρους. Συμμετέχω με όλες μου τις δυνάμεις στον αγώνα τους, τονώνω το ηθικό τους, συμβάλλω στην ηθική τελείωση και την ψυχική τους σωτηρία, που είναι και ο κύριος σκοπός της ζωής μας.

2) Επάνω στο κορύφωμα της δοκιμασίας μου, έκανα την πρώτη αληθινή μετάνοια και ειλικρινή εξομολόγηση. Και συγχρόνως αξιώθηκα να γνωρίσω τον άγιο Γέροντα π. Φιλόθεον Ζερβάκον, που έγινε έκτοτε και πνευματικός μου πατέρας και με στήριζε στον πνευματικόν μου αγώνα μέχρι της κοιμήσεώς του.

3) Έγινε αφορμή η δοκιμασία να ξυπνήσουν και ισχυροποιηθούν μέσα μου δυνάμεις που ήταν αφανείς. Π.χ. πριν από τη δοκιμασία δεν είχα καθόλου υπομονή. Εκνευριζόμουν με το παραμικρό. Τα έβαζα με τους άλλους και τους πλήγωνα με την απότομη συμπεριφορά μου. Όλα, μα όλα μου έφταιγαν και συνέχεια βαρυγομούσα και εγκρίνιαζα. Δεν είχα καθόλου υπομονή. Όταν μ'έπιανε καμιά γριπούλα δεν μπορούσα να μείνω ούτε μια μέρα στο κρεβάτι. Μου ερχότανε τρέλλα. Η δοκιμασία αυτή με κράτησε 13 ολόκληρους μήνες στο κρεβάτι τελείως ακίνητον σε υπτία κατάκλιση χωρίς να μπορώ στο ελάχιστο να γυρίσω στο πλάϊ ή να σηκωθώ καθιστός. Και υπέμεινα όλο αυτό το μαρτύριο με αφάνταστη καρτερία, ώστε δεν μπορούσα να αναγνωρίσω τον εαυτόν μου.

Αλήθεια, τί τεράστιες δυνάμεις κρύβει μέσα του ο άνθρωπος! Μήπως, συν τοις άλλοις, είναι και αυτός ένας λόγος, που ο Θεός επιτρέπει τη δοκιμασία, για να βγουν δηλ. στην επιφάνεια οι δυνάμεις, με τις οποίες έχει προικίσει τον άνθρωπον, ώστε να αξιοποιηθούν και πολλαπλασιασθούν τα τάλαντα;

Εδώ μου έρχεται στο μυαλό ο Ιώβ. Είχε πολλές αρετές φανερές και γνωστές ο

ευλογημένος. Η υπομονή όμως υπήρχε μέσα του καλυμμένη και άγνωστη. Έπρεπε να έρθει εκείνη η τρομερή δοκιμασία για να φανεί σε όλη της το μεγαλείον η υπέροχη και πανύψηλη εκείνη αρετή της υπομονής και να γίνει υπόδειγμα και παράδειγμα πανανθρώπινον η «Ιώβειος υπομονή».

4) Δεν θα προχωρήσω σε άλλες λεπτομέρειες. Γενικά, όμως, θέλω να τονίσω, να ομολογήσω ότι δεν ήμουν καλός χριστιανός πριν από τη δοκιμασία - ως ήμουν ιερέας - και το χειρότερο, δεν είχα επίγνωση της πνευματικής μου πτωχείας. Ενόμιζα ότι εβάδιζα καλά και ήμουν ένας πολύ καλός Χριστιανός.

Η δοκιμασία μού άνοιξε τα μάτια της ψυχής. Μού έδωσε την ευκαιρία και τη δυνατότητα να δω μέσα μου, και να διαπιστώσω, ότι μόνο κατ'όνομα ήμουν χριστιανός. Δεν θέλω να ισχυριστώ ότι τώρα είμαι ένας τέλειος χριστιανός - είναι μεγάλος αυτός ο λόγος - όμως είμαι βέβαιος ότι αγωνίζομαι γι'αυτό το σκοπό. Και αυτό λέει πολλά, νομίζω.

5) Η ενορία μου έμεινε τρία χρόνια χωρίς ιερέα. Ορφανεμένη. Ο Κύριος όμως ευλόγησε και χειροτονήθηκε ιερέας από το ίδιο το χωριό, πολύ καλός. Και πιστεύω καλλίτερος από μένα. Ποιός όμως θα μπορούσε να προβλέψει, ότι με αυτή τη δοκιμασία θα εξασφάλιζε ο Κύριος πνευματικό πατέρα στους αναπήρους του Ιδρύματος; Και μάλιστα δοκιμασμένο και καλλιεργημένο μέσα στο καμίνι της αρρώστιας και του πόνου για να μπορεί να τους καταλαβαίνει και να τους νιώθει; Και το είχαν τόσο μεγάλη ανάγκη οι άνθρωποι αυτοί! Τώρα βλέπω εκ των πραγμάτων και διαπιστώνω πόσο ο Κύριος σκέπτεται και φροντίζει όλα τα πονεμένα παιδιά Του!

Άς έλθουμε τώρα στους άλλους αναπήρους, που βλέπω πόσο δοκιμάζονται. Είμαι τόσο κοντά τους σαν ανάπηρος κι' εγώ. Και σαν πνευματικός πατέρας είμαι σε θέση να διαπιστώνω καλλίτερον παντός άλλου τις τεράστιες ψυχικές ωφέλειες, που φέρει ο πόνος και η δοκιμασία. Πολλές ψυχικές νεκραναστάσεις είδα και βλέπω μέσα σ'αυτό το ίδρυμα εξαιτίας της δοκιμασίας. Άνθρωποι, πάσης ηλικίας και φύλου, που σ'όλη τους τη ζωή δεν είχαν πλησιάσει Μυστήριο, τώρα εξομολογούνται και Κοινωνούν. Κι εν συνεχεία ακολουθούν με συνέπεια Χριστιανική ζωή και γίνονται ζωντανό παράδειγμα στο περιβάλλον τους. Έχω υπ' όψιν μου πολλές τέτοιες ιστορίες μεταστροφής και ψυχικής σωτηρίας, που έζησα και απόλαυσα στα 24 χρόνια της διακονίας μου στο ίδρυμα.

Το συμπέρασμα από όλα αυτά είναι ότι συμφωνώ απόλυτα με τα γραφόμενα του φίλου μας Παγκράτη.

Για τον άλλο αξιαγάπητο φίλο μας «Ν. Τσ.», χωρίς να θέλω να τον κατηγορήσω (πώς μπορώ, εξ' άλλου, αφού κι' εγώ πέρασα από το ίδιο μονοπάτι των αδυσώπητων ερωτηματικών;) τον νιώθω απόλυτα και τον δικαιολογώ, αλλά θα τον

παρακαλέσω να κάνει υπομονή και να προσπαθήσει να δει με κάποιο άλλο μάτι τη δοκιμασία, κάπως φιλικά, ας πούμε. Άς περιμένει κι' αυτός, και όλοι μας να δούμε τα αποτελέσματα της κάθε δοκιμασίας. Το «Μηδένα προ του τέλους μακάριζε» ας το μετατρέψουμε «κανένα πριν από το τέλος μη καταδικάσεις». Κάτι που βλέπουμε σήμερα σαν κατάρρα και καταστροφή, αύριο μπορεί να το βλέπουμε σαν ευλογία και σωτηρία. Υπάρχουν τόσα παραδείγματα στη ζωή της ανθρωπότητας.

Σε αυτό το σημείο ας θυμηθούμε τη παραβολή του πλουσίου και του Λαζάρου. Το αποτέλεσμα της δοκιμασίας του Λαζάρου ήταν να καταλήξει στους κόλπους του Αβραάμ (στον Παράδεισο). Αν υποθεθεί, λοιπόν, ότι κάποια δοκιμασία θα παραμείνει μόνιμη και θα διαρκέσει εφ' όρου ζωής, πάλι ο δοκιμαζόμενος δεν θα ζημιωθεί, αν η δοκιμασία αυτή γίνει αιτία να κερδίσει την αιώνια ζωή. Τουναντίον, το κέρδος θα είναι ανυπολόγιστο, και η τέτοια δοκιμασία αποβαίνει ευλογία. Πιστεύω ότι ο Θεός στέλνει τη δοκιμασία σαν ευλογία, στο κάθε παιδί Του, αλλά εξαρτάται από τον καθένα μας αν θα αποβεί εις ωφέλεια ή θα γίνει επιζήμια. Έχει σημασία πώς τη βλέπουμε και πώς την αντιμετωπίζουμε. Πρέπει να τη βλέπουμε σαν εκπαίδευση και όχι σαν παίδευση. Να εξετάζουμε τον εαυτόν μας, τί είμαστε και σε τί υστερούμε. Να προσπαθούμε να διορθώσουμε ό, τι στραβό υπάρχει μέσα και να ξεριζώσουμε κάθε σάπιο από τη ψυχή μας. Επωφελούμενοι από τον πόνο, να μαλακώσουμε, να ταπεινωθούμε και να πλησιάσουμε όσο γίνεται περισσότερο τον Κύριον. Έτσι θα είμαστε βέβαιοι ότι μεγάλη ωφέλεια θα αποκομίσουμε από τη δοκιμασία. Και θα αποβεί αυτή, αληθινή ευλογία για μας και τους άλλους. _

Πηγή: koinoniaagion